

„Vždyť vám říkám, nějaká jiná ženská,“ takže mi bylo jasné, že víc z něj nedostanu, neboť jej ta řidička zřejmě vůbec ničím nezaujala. Nějak se ten počet žen začíná rozšiřovat. Jenže jak dál? Nejvíce bych se pochopitelně mohl dozvědět od společnice paní Petrášové, jenže pravděpodobnost, že by od jejího posledního varování, abych nestrkal nos do věcí, po kterých mi nic není, pocítila k mé osobě větší náklonnost, a byla tedy sdílnější, je jistě zcela nulová. Takže jak dál?

Záhy jsem se však musel věnovat několika zákazníkům, z nichž jen jeden mi dal utržit, a to sběratel porcelánových figurek zvířat na zlaté kouli, které v době největší popularity vitrín s porcelánem vyráběla porcelánka Rosenthal v Selbu, a to ve třech velikostech. Koupil si s nesmírnou radostí zajíce s jedním sklopeným uchem a roztodivným pohledem sedícím na kouli prostřední velikosti. Mám rád a chápu tento typ sběratelů, jejichž jediným životním cílem je ucelit sbírku, a to za každou cenu, takže jsou pravým požehnáním nás, starožitníků. A navíc mají skvělou životní náplň.

Zazvonil telefon, a když jsem přiložil sluchátko k uchu, ozval se veselý hlas Valerie.

„Doktor Watson se hlásí do služby, Holmesi.“ A tak jsme se domluvili, že se těsně před zavírací dobou zastaví v krámku.

Záhy dorazila do krámku stará paní, která mi svým starosvětským vzezřením připomínala slečnu

Marplovou z detektivek Agathy Christie, s očima stále jiskrnýma a s tichým, ale rozhodným hlasem.

Z velké kožené tašky postupně vytáhla a rozbalila dvě menší vázy Rosenthal s dekorem Roseana (téměř ihned prodejné), stříbrný podnos s popelníkem, dózou na cigarety a dózou na doutníky, se zřetelnými puncí a značkou FB, tedy výrobek Franze, nebo chcete-li, Františka Bibuse z Moravské Třebové (dnes ceněného a vyhledávaného designéra a výrobce), a dva krásné japonské talíře Imari (při bližším ohledání původní staré kousky).

Tak takový zákazník by mohl přijít několikrát denně, pomyslel jsem si a jsa v dobrém rozmaru, trochu jsem upozadil obchodního ducha a vyřkl nabídnutou cenu o něco vyšší, než bych sdělil nějakému nesympatickému člověku. Ukázalo se však, že obchodní duch staré paní je značně mladistvější než ona, a tak začalo tradiční handrkování, byť stále s úsměvy na tváři. Nakonec jsme dospěli k oboustranně akceptovatelné cifře a stará paní s laskavými slovy díky odešla. Můj očekávaný zisk se sice poněkud ztenčil, ale dobrá nálada mne neopustila, což se též cení. Dlouho mi ovšem nevydržela.